

[Ingerlise Koefoed]

skal man have? Hvem skal sidde i udvalget? Er handicaporganisationer, børneidræt og kvindeidræt sikret plads? Skal udvalget også beskæftige sig med lederuddannelser og idrætspædagogik? Og vil den nye kropskultur, f.eks. yoga, tai chi og meditation, blive behandlet i udvalget? Jeg ved godt, at alle de spørgsmål kan ministeren måske ikke svare på i dag, men jeg vil da gerne have svar, så mange som muligt, så jeg ved lidt mere om udvalget, når jeg går herfra, end jeg vidste, da jeg kom.

Ole Vig Jensen (RV):

Den redegørelse, ministeren her har lagt frem, er jo indfrielse af gammel gæld over for folketinget. Men jeg takker for redegørelsen. Jeg synes, den er karakteriseret af at være meget sober. Jeg opfatter den, som i øvrigt andre har gjort det, som en statusrapport. Den er bred og fyldig, og den er i en udgave, der gør den bred brugbar for det arbejde, der nu skal i gang.

Redegørelsen er mindre fremadrettet og mindre visionær, men jeg går ud fra, at det skal ses i sammenhæng med, at der netop skal igangsættes et udvalgsarbejde, hvor tingene mere grundigt skal forberedes.

Ministeren lægger meget tidligt i redegørelsen ikke skjul på, at hvad der måtte komme af nye initiativer, ikke må medføre merudgifter. De skal være udgiftsneutrale. Det er vi nogle der har megen forståelse for, hvis vi skal have økonomien i øvrigt til at hænge sammen, men jeg vil alligevel benytte lejligheden til at sige, at det ikke er det bedste udgangspunkt for arbejdet. Jeg mener, at der må være plads til netop at sikre, at der kan tages nye initiativer, som nødvendigvis koster mere, end det gør i dag. Det må vi så se på til den tid, men jeg synes, det er at lægge udvalgsarbejdet i for snævre rammer.

I indledningen gøres der meget ud af den vækst, som har kunnet konstateres på området, og det er da også rigtigt, at man i disse år kan glæde sig over en virkelig voksende interesse for idrætslivet. Antallet af idrætsudøvere har været stærkt stigende, og deltagerne udgør i dag et bredt udsnit af alle samfundets grupper. Det fremgår også tydeligt, at her er kvinderne lige så godt med som mændene. Både på kommunalt plan og på landsplan er der en stigende erkendelse af

idrættens betydning; idrætten er for alvor blevet et væsentligt indslag i det samlede kulturliv, og dens udøvere har skabt sig en position, der nu må regnes med, når vilkårene for det samlede kulturliv tilrettelægges.

At idrætten er en kulturfaktor, er ikke noget nyt. Stærkest er det vel kommet til udtryk i den folkelige tradition, som ikke mindst folkehøjskolen har stået for ved at arbejde med idræt som led i en egentlig folkelig oplysning, og en virksomhed, som har inspireret foreningslivet i meget høj grad. Denne side af idrætten er ofte overset og har måske især været det under den diskussion om eliteidrætten, som har stået på. Men lige så vigtigt det er, at vi nu har fået en ny lov om eliteidræt, som skaber gode og forsvarlige rammer om den del af idrætslivet, lige så vigtigt er det, at vi nu får gangsat en debat om idrætten i bredden. Netop de kvaliteter, som den folkelige idræt repræsenterer, har stor betydning i en tid, hvor samfundet undergår store forandringer, hvor arbejdstiden bliver stadig kortere og fritiden dermed længere, og hvor skellet mellem arbejde og fritid ofte udviskes. De samværsformer, som idrætslivet åbner mulighed for, er for mange mennesker et væsentligt og vigtigt supplement til et måske ensformigt og lidet inspirerende arbejde i det daglige. Dertil kommer, at idrætten også rummer fornøjelige og det man kunne kalde sundhedsfremmende kropsaktiviteter. Der er altså mange gode grunde til at give idrætten en stærkere placering i det enkelte menneskes hverdag.

Jeg har hæftet mig ved, at forebyggelsesrådet har valgt at belyse idrættens muligheder i et forebyggende og sundhedspædagogisk arbejde. Det har arbejdet med en handlingsplan, som er grundlag for en idrætsopfattelse, der betoner, at ethvert menneske uanset alder og køn, fysiske, psykiske og sociale forudsætninger og uanset holdning skal have mulighed for at deltage i idræt. Handlingsplanen forudsætter derfor et idrætsbegreb, som ud over den traditionelle idrætsopfattelse også rummer en række andre muligheder, en idrætsopfattelse, der med andre ord bygger på menneskers ret til selv at definere, hvad de forstår ved idrætsudfoldelse, og deres ret til at blive respekteret som ligeværdige efterspørgere af samfundets tilbud. Jeg synes, det er godt og rigtigt sagt af forebyggelsesrådet, og jeg mener, det må spille en rolle også